

animarum saluti plenius consulatur: dilecto filio nostro Antonio tituli Sancti Bartholomaei in Insula Presbytero Cardinale Granvelano nuncupato per Apostolica scripta mandamus, ut ipse, quid ad perpetuam dictarum sententiarum, & scripturarum abolitionem, quid ad arcenda hujusmodi proloquia, & disputationes, quid denique ad unionem, & pacem cum communi omnium, & Ecclesiae Catholicae satisfactione componendam, facta opus sit, in primis diligenter expendat; deinde in iis omnibus, quod pro communi salute, tranquillitate, & honore, optimum judicaverit, salva semper Ecclesiae praedictae unitate, etiam per alium, seu alios, fide, doctrina, & Religione præstantes, ocyus exequatur, faciatque quidquid decreverit, inviolatè ab omnibus observari. Contradictores quoilibet per censuras, & pœnas prædictas, ceteraque juris, & facti remedia opportuna, appellatione postposita, compescendo; invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis. Non obstantibus, quod forsitan aliquibus ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, vel excommunicari non possint per literas Apostolicas, non facientes plenam & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem; & quibuslibet aliis privilegiis, exemptionibus, Indulgentiis, & literis Apostolicis, specialibus, vel generalibus, quorumcumque tenorum existant, per quæ præsentibus non expressa, vel tota liter non inserta, effectus præsentium impediri valeat quomodolibet, vel differri; & de quibus, eorumque totis tenoribus, de verbo ad verbum habenda sit in nostris literis mentio specialis. Nulli ergo omnino hominum licet hanc paginam nostræ damnationis, circumscriptionis, abolitionis, interdicti, decreti, & mandati, privationis, & innovationis infringere, vel ei ausu temerario contrarie. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ 1567. Kalendas Octobris, Pontificatus nostri anno secundo.

Postea inseritur in eandem sententiam Constitutio Gregorii XIII. edita 4. Kal. Februarii, anno 1579.: ipsa verò Urbani VIII. Constitutio edita est Romæ, anno 1641. : extatque Tom. 5. Bullarii prædictæ Edit. pag. 131.

ALEXANDRI VII. CONSTITUTIONIS INNOCENTII X. Confirmatio, & Declaratio, contra doctrinam Jansenii.

Alexander Episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus salutem, & Apostolicam benedictionem.

Ad Sanctam Beati Petri Sedem, & universalis Ecclesiae regimen, inscrutabili Divinæ Providentiae dispositione, nullis nostris suffragantibus meritis evecti, nihil Nobis antiquius ex muneric nostri debito esse duximus, quam ut Sanctæ Fidei nostræ ac sacrorum dogmatum integritati tradita Nobis à Deo potestate opportune consuleremus. Ac licet ea, quæ Apostolicis Constitutionibus abunde fuerunt definita, novæ decisionis, sive declarationis accessione nequaquam indigeant: quia tamen aliqui publicæ tranquillitatis perturbatores illa in dubium revocare, vel subdolis interpretationibus labefactare non verentur; ne morbus iste latius divagetur, promptum Apostolicæ auctoritatis remedium censuimus non esse differendum. Emanavit siquidem alias à fœlicis recordationis Innocentio Papa X. Prædecessore nostro, Constitutio, Declaratio, & Definitio tenoris, qui sequitur: videlicet,

Innocentius Episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus salutem, & Apostolicam benedictionem. Cum occasione impressionis libri, cui titulus *Augustinus*, Cornelii Jansenii Episcopi Ipnensis, inter alias ejus opiniones, orta fuerit, præsertim in Galliis, controversia super quinque ex illis; complures Gallicarum Episcopi apud Nos institerunt, ut easdem propositiones Nobis oblatas expenderemus, ac de unaquaque earum certam, & perspicuum ferremus sententiam. Tenor vero præfatarum propositionum est prout sequitur.

Prima. Aliqua Dei præcepta hominibus justis volentibus, & conantibus secundum presentes, quas habent vires, sunt impossibilia; deest quoque illis gratia, qua possilia fiant.

Secunda. Interiori gratia in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur.

Tertia. Ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate; sed sufficit libertas à coactione.

Quarta. Semipelagiani admittebant prævenientis gratia interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium Fidei, & in hoc erant hæretici, quod vellent eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare.

Quinta. Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse.

Nos, quibus inter multiplices curas, quæ animum nostrum assidue pulsant, illa in primis cordi est, ut Ecclesia Dei, nobis ex alto commissa, purgatis pravorum opinionum erroribus, tutò militare, & tamquam navis in tranquillo mari, sedatis omnium tempestatum fluctibus ac procellis, securè navigare, & ad optimatum salutis portum pervenire possit; pro rei gravitate, coram aliquibus S. R. E. Cardinalibus ad id specialiter sæpius congregatis, à pluribus in sacra Theologia Magistris easdem quinque propositiones, ut supra, Nobis oblatas, fecimus sigillatim diligenter examinari, eorumque suffragia, tum voce, tum scripto relata maturè consideravimus, eosdemque Magistros, variis coram Nobis actis Congregationibus prolixè super eisdem, ac super earum qualibet dissenserentes, audivimus. Cum autem ab initio hujuscemodi discussionis ad Divinum implorandum auxilium, multorum Christi fidelium preces, tum privatim, tum publicè indiximus; postmodum iteratis eisdem ferventius, ac per Nos solite implorata Sancti Spiritus assistentia, tandem Divino Numine favente ad infrascriptam devemus declarationem, & definitionem.

Primam prædictarum propositionum: Aliqua Dei præcepta hominibus justis volentibus, & conantibus secundum præsentes, quas habent vires, sunt impossibilia; deest quoque illis gratia, qua possilia fiant: Temerariam, impiam, blasphemiam, anathemate damnatam, & hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Secundam: Interiori gratia in statu naturæ lapsæ nunquam resistitur: Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Tertiam: Ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur in homine libertas à necessitate, sed sufficit libertas à coactione: Hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Quartam: Semipelagiani admittebant prævenientis gratia interioris necessitatem ad singulos actus, etiam ad initium Fidei, & in hoc erant hæretici, quod vellent eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare: Falsam, & hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Quintam: Semipelagianum est dicere, Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse: Falsam, temerariam, scandalosam,

& intellectam eo sensu, ut Christus pro salute dumtaxat prædestinorum mortuus sit: impiam, blasphemam, contumeliosam, Divinæ pietati derogantem, & hæreticam declaramus, & uti talem damnamus.

Mandamus igitur omnibus Christi fidelibus utriusque sexus, ne de dictis propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quam in hac præsenti nostra declaratione, & definitione continetur, sub censuris, & penas contra hæreticos, & eorum fautores in jure expressis. Præcipimus pariter omnibus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, necnon hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut contradicentes, & rebelles quoscumque per censuras, & penas prædictas, ceteraque juris, & facti remedia opportuna, invocato etiam ad hoc (si opus fuerit) auxilio brachii sacerularis, omnino coerceant, & compescant. Non intendentes tamen per hanc declarationem, & definitionem super prædictis quinque propositionibus factam, approbare ullatenus alias opiniones, quæ continentur in prædicto libro Cornelii Jansenii. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentimo quinquagesimo tertio, pridie Kalend. Junii, Pontificatus nostri anno nono.

Cum autem, sicut accepimus, nonnulli iniquitatis filii prædictas quinque propositiones, vel in libro prædicto ejusdem Cornelii Jansenii non reperi, sed ficte, & pro arbitrio compositas esse, vel in sensu ab eodem intento damnatas non fuisse, asserere magno cum Christi fidelium scando non reformident: Nos, qui omnia, quæ hac in re gesta sunt, sufficienter, & attentè perspeximus, ut potè qui ejusdem Innocentii prædecessoris jussu, dum adhuc in minoribus constituti, Cardinalis munere fungeremur, omnibus illis Congressibus interfui, in quibus Apostolica auctoritate eadem causa discussa est, ea profectò diligentia, qua major desiderari non posset; quamcumque dubitationem super præmissis imposterum auferre volentes, ut omnes Christi fideles in ejusdem Fidei unitate sese contineant, ex debito nostri Pastoralis Officii, ac matura deliberatione præinsertam Innocentii prædecessoris nostri Constitutionem, Declarationem, & Definitionem harum serie confirmamus, approbamus, & innovamus, & quinque illas propositiones ex libro præmemorati Cornelii Jansenii Episcopi Irensensis, cui titulus est *Augustinus*, excerptas, ac in sensu ab eodem Cornelio Jansenio intento damnatas fuisse, definimus, & declaramus, ac uti tales, inusta scilicet eadem singulis nota, quæ in prædicta Declaratione, & Definitione unicuique illarum sigillatim inuritur, iterum damnamus, ac eundem librum sæpedicti Cornelii Jansenii, cui titulus *Augustinus*, omnesque alios tam manuscriptos, quam typis editos, & si quos forsitan imposterum edi contigerit, in quibus prædicta ejusdem Cornelii Jansenii doctrina, ut suprà damnata, defenditur, vel adstruitur, aut defendetur, & adstruetur, damnamus itidem atque prohibemus. Mandantes omnibus Christi fidelibus, ne prædictam doctrinam teneant, prædicent, doceant verbo, vel in scriptis exponant, vel interpretentur publicè, vel privatim, palam, vel occultè imprimant, sub penis, & censuris contra hæreticos in jure expressis, ipso facto absque alia declaratione incurriendis. Præcipimus igitur omnibus venerabilibus fratribus nostris Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archiepiscopis, Episcopis, ceterisque locorum Ordinariis, ac hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ac Judicibus Ecclesiasticis, ad quos pertinet, ut præinsertam ejusdem Innocentii prædecessoris Constitutionem, Declarationem, ac Definitionem, juxta præsentem nostram determinationem, ab omnibus observari faciant, ac inobedientes, & rebelles prædictis penis, aliisque juris, & facti remediis, invocato etiam, si opus fuerit, brachii sacerularis auxilio, omnino coerceant. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem,

an-

anno Incarnationis Dominicae millesimo sexcentesimo quinquagesimo sexto, decimo septimo Kalend. Novembbris, Pontificatus nostri anno secundo.

Extat in predicto Tomo ejusd. Edit. pag. 237.

DECRETUM SS. D. N. ALEXANDRI, DIVINA providentia Papæ VII. quo vetat censura notari sententiam de sufficientia attritionis ex metu gehennæ, alteramque de necessitate aliqualis dilectionis ad sufficientiam attritionis.

Die 5. Maii M.DCLXVII.

S. D. N. Alexander Papa VII. cum acceperit, non sine gravi animi mœrore, scholasticos quosdam acris, nec absque fidelium scando, inter se contendere, an illa a trito, quæ concipitur ex metu, gehennæ, excludens voluntatem peccandi, cum spe venia, ad impetrandum gratiam in Sacramento Pœnitentiæ, requirat insuper aliquem actum dilectionis Dei; asserentibus quibusdam iugis negantibus aliis &c. invicem adversam sententiam censurantibus: Sanctitas sua enixa cupiens pacis vinculum inter fideles servari, omnemque scissuræ somitem extinguere, auditis votis Eminentissimorum, ac Reverendissimorum DD. Cardinalium adversus hæreticam pravitatem Generalium Inquisitorum, necnon dominorum Consultorum, & Qualificatorum Sacrae Congregationis ejusdem Generalis Inquisitionis, hoc præsenti Decreto, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pena excommunicationis latæ sententiæ huic Sanctæ Sedi reservatae, aliisque penis ejusdem Sanctæ Sedis arbitrio taxandis, præcipit cunctis & singulis fidelibus, quocumque gradu, ac dignitate, etiam Episcopali, & majori, imo & Cardinalia fulgentibus, ut si deinceps de materia attritionis præfata scribent, vel libros, aut scripturas edent, vel docebunt, vel prædicabunt, vel alio quovis modo pœnitentes, aut scholares, ceterosve erudiant, non audeant alicujus. Theologæ censuræ, alteriusve injuria, aut contumelia nota taxare alteram sententiam, sive negantem necessitatem aliqualis dilectionis Dei in præfata attritione ex metu gehennæ concepta, quæ hodie inter scholasticos communior videtur; sive asserentem dictæ dilectionis necessitatem, donec ab hac Sancta Sede fuerit aliquid hac in re definitum: statutque præterea Decretum hoc, seu illius exemplum ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, & in acie campi Floræ affixum, omnes ubique existentes arctare, & afficere, ac si unicuique personaliter fuisse intimatum. Franciscus Siccarius Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis Notarius. Locus sigilli. Anno à Nativit. D. N. Jesu Christi 1667. indictione quinta, die vero 7. Maii, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Alexандri, Divina Providentia Papæ VII. anno decimo tertio, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, & in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Carolum Melanum ejusdem Sanctissimi D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

PRI-

PRIMUM DECRETUM ALEXANDRI VII,
*Feria 5. die 24. Septembris 1665. in Congregatione Generali
 Sanctæ Romanae, & universalis Inquisitionis, habita in Palacio Apostolico Montis Quirinalis coram SS. D. N. D. Alexander, Divina Providentia Papa VII. ac Eminentissimis, & Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.*

SAntissimus D. N. audivit, non sine magno animi sui mætore, quæ amplures opiniones Christianæ disciplinæ relaxatiyas, & animarum perniciem inferentes, partim antiquas iterum suscitari, partim noviter prodire, & summam illam luxuriantium ingeniorum licentiam in dies magis excrescere, per quam rebus ad conscientiam pertinentibus modus opinandi irrepit alienus omnino ab Evangelica simplicitate, Sanctorumque Patrum doctrina, & quem si pro recta regula Fideles in praxi sequerentur, ingens eruptura esset Christianæ vitæ corruptela. Quare neullo unquam tempore viam salutis, quam suprema veritas Deus, cuius verba in æternum permanent, arctam esse definivit, in animarum perniciem dilatari, seu verius perverti contingeret, idem Santissimus D. N. ut oves sibi creditas ab ejusmodi spatio, lataque, per quam itur ad perditionem, via, pro Pastorali solitudine in rectam semitam evocaret, earundem opinionum examen pluribus in Sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentissimis, & Reverendissimis dominis Cardinalibus contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus serio commisit. Qui tantum negotium strenue aggressi, eique sedulè incumbentes, & mature discussis usque ad hanc diem infrascriptis propositionibus, super unaquaque ipsarum sua suffragia Sanctitati suæ singillatim exposuerunt.

1. Homo nullo unquam tempore sùa vita tenetur elicere actum fidei, spei, & charitatis ex vi præceptorum divinorum ad eas virtutes pertinentium.

2. Vir equestris ad duellum provocatus, potest illud acceptare, ne timiditatis notam apud alios incurrat.

3. Sententia asserens Bullam Cœnæ solùm prohibere absolutionem hæresis, & aliorum criminum, quando publica sunt, & id non derogare facultati Tridentini, in qua de occultis criminibus sermo est, anno 1629. die 18. Julii, in Consistorio Sacrae Congregationis Eminentissimorum Cardinalium visa, & tolerata est.

4. Prælati Regulares possunt in foro conscientiæ absolvere quoscumque seculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incursa.

5. Quamvis evidenter tibi constet, Petrum esse hæreticum, non teneris denunciare, si probare non possis.

6. Confessarius, qui in Sacramentali confessione tribuit pœnitenti chartam postea legendam, in qua ad venerem incitat, non censetur solicitasse in confessione, ac proinde non est denuntiandus.

7. Modus evadendi obligationem denuntianda solicitationis est, si solicitatus confiteatur cum solicitante: hic potest ipsum absolvere absque onere denuntiandi.

8. Duplicatum stipendum potest Sacerdos pro eadem Missa licet accipere,

ap.

applicando pœnti partem etiam specialissimam fructus ipsimet celebranti correspondentem, idque post Decretum Urbani VIII.

9. Post Decretum Urbani VIII. potest Sacerdos, cum Missæ celebrandæ traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte stipendii sibi retenta.

10. Non est contra justitiam pro pluribus Sacrificiis stipendum accipere, & Sacrificium unum offerre; neque etiam est contra fidelitatem, etiamsi promissam promissionem etiam juramento firmata danti stipendum, quod pro nullo alio offeram.

11. Peccata in confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, aut aliam causam, non tenemur in sequenti confessione exprimere.

12. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis non obtenta ad id Episcoporum facultate.

13. Satisfacit præcepto annua confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo præsentato, sed ab eo injuste reprobato.

14. Qui facit confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ.

15. Pœnitens propria auctoritate substituere sibi alium potest, qui loco ipsius pœnitentiam adimpleat.

16. Qui Beneficium Curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.

17. Est licitum Religioso, vel Clerico calumniatorei gravia crimina de se, vel de sua Religione spargere minantem occidere, quando alius modus defendendi non suppetit, uti suppetere non videtur, si calumniator sit paratus, vel ipsi Religioso, vel ejus Religioni publicè, & coram gravissimis viris prædicta impingere, nisi occidatur.

18. Licet interficere falsum accusatorem, falsos testes, ac etiam Judicem, à quo iniqua certò imminet sententia, si alia via non potest innocens damnum evitare.

19. Non peccat maritus occidens propria auctoritate uxorem in adulterio deprehensam.

20. Restitutio à Pio V. imposta Beneficiatis non recitantibus, non debet in conscientia ante sententiam declaratoriam Judicis, eo quod sit pœna.

21. Habens Cappellaniæ collativam, aut quodvis aliud Beneficium Ecclesiasticum, si studio literarum varet, satisfacit suæ obligationi, si officium per alium recitet.

22. Non est contra justitiam Beneficia Ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa Beneficia Ecclesiastica, pecunia interveniente, non exigit illam pro collatione Beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod tibi conferre non tenebatur.

23. Frangens jejunium Ecclesiæ, ad quod tenetur, non peccat mortaliter, nisi ex contemptu, vel inobedientia id faciat, puta, quia non vult se subjecere præcepto.

24. Mollities, sodomia, & bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ, ideoque sufficit dicere in confessione, se procurasse pollutionem.

25. Qui habuit copulam cum soluta, satisfacit præcepto confessionis, dicens: Commisi sum soluta grave peccatum contra castitatem, non explicando copulam.

26. Quando litigantes habent pro se opiniones æquè probabiles, potest iudex pecuniam accipere pro ferenda sententia in favorem unius præ alio.

27. Si liber sit alicujus junioris, & moderni, debet opinio censeri probabilis,

lis, dum non constet rejectam esse à Sede Apostolica tanquam improbabilem.
28 Populus non peccat, etiamsi absque ulla causa non recipiat legem à Principe promulgataim.

Quibus peractis, dum similiūm propositionum examini cura, & studium impenditur, interea idem Sanctissimus, re mature considerata, statuit, & decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum tanquam scandalosas esse damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, & prohibet, ita ut quicunque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputative, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto in excommunicationem incidat, à qua non possit (præter quam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Romano Pontifice, absolvī. Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad proxim deducant. Joan. Lups S. Rom. & universalis Inquisitionis Notarius &c. Loco ✠ sigilli. Anno à Nativitate D. N. Iesu Christi 1665. indictione tertia, die vero secunda mensis Octobris, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris D. N. D. Alexandri, Divina Providentia Papæ VII. anno undecimo, supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicæ, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Carolum Melanum, ejusdem D. N. P. & Sanctiss. Inquisitionis Cursorem.

SECUNDUM DECRETUM ALEXANDRI VII.
Feria 5. die 18. Martii 1666. in Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & universalis Inquisitionis, habita in Palacio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo D. N. Alexander, Divina Providentia Papa VII. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis S. R. E. Cardinalibus, in tota Republica Christiana, contra hæreticam pravitatem Generali bus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Sanctissimus D. N. post latum Decretum die 24. Septembbris proximè elapsi, quo viginti octo propositiones damnatae fuerunt, examinatis sedulò, & accuratè usque ad hanc diem infrascriptis aliis quadragesimum quintum numerum impletibus, per plures in Sacra Theologia Magistros, ac per Eminentissimos, & Reverendissimos dominos Cardinales adversus hæreticam pravitatem Generales Inquisidores, eorum suffragia singillatim super unaquaque ipsarum audivit.

29 In die jejuniū, qui saepius modicum quid comedit, etsi notabilem quantitatem in fine comederit, non frangit jejuniū.

30 Omnes Officiales, qui in Republica corporaliter laborant, sunt excusati ab obligatione jejuniū, nec debent se certificare, an labor sit compatibilis cum jejunio.

31 Excusantur absolute à præcepto jejuniū omnes illi, qui iter agunt equitando, utcumque iter agant, etiamsi iter necessarium non sit, & etiamsi iter unius diei confiant.

32 Non est evidens, quod consuetudo non comedendi ova, & lacticinia in Quadragesima obliget.

33 Restitutio fructuum ob omissionem horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas antea Beneficiatus de fructibus sui Beneficii fecerit.

34 In die Palmarum recitans Officium Paschale, satisfacit præcepto.

35 Unico Officio potest quis satisfacere dupli præcepto pro die præsenti, & crastino.

36 Regulares possunt in foro conscientiæ uti privilegiis suis, quæ sunt expressè revocata per Concilium Tridentinum.

37 Indulgentiæ concessæ Regularibus, & revocatae à Paulo V., hodie sunt revalidatae.

38 Mandatum Tridentini factum Sacerdoti, ex necessitate sacrificanti cum peccato mortali, confitendi quam primū, est consilium, non præceptum.

39 Illa particula quam primū intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

40 Est probabilis opinio, quæ dicit, esse tantum veniale osculum habitum ob delectionem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.

41 Non est obligandus concubinarius ad ejiciendam concubinam, si haec nimis utilis esset ad oblectamentum concubinarii, vulgo Regalo, dum deficiente illa, nimis ægre ageret vitam, & alia epulæ tædio magno concubinarium afficerent, & alia famula nimis difficile inveniretur.

42 Licitum est mutuanti aliquid ultra sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus.

43 Annūm legatum pro anima relictum, non durat plus quam per decem annos.

44 Quoad forum conscientiæ, reo correcto, ejusque contumacia cessante, cessant censurae.

45 Libri prohibiti donec expurgentur, possunt retineri usquedum adhibita diligentia corrigitur.

Quibus mature pensatis, idem Sanctissimus statuit, ac decrevit, prædictas propositiones, & unamquamque ipsarum, ut minimum, tanquam scandalosas esse damnandas & prohibendas, sicut eas damnat ac prohibet: Ita ut quicunque illas, aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis, etiam disputative, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsitan impugnando, ipso facto incidat in excommunicationem, à qua non possit (præter quam in articulo mortis) ab alio quacumque etiam dignitate fulgente, nisi à pro tempore existente Pontifice Romano, absolvī.

Insuper districte in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione Divini Judicii prohibet omnibus Christi fidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, ac status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum ad proxim deducant. Joan. Lups S. Rom. & univers. Inquisit. Not. Loco ✠ sigilli. Anno à Nativit. D. N. Iesu Christi millesimo sexentesimo sexagesimo sexto, indict. 4. die vero 23. mensis Martii, Pontif. autem SS. in Christo Patris D. N. Alexandri, Divina Providentia Papæ VII. anno 11. supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariae Apostolicæ, ac in acie campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis, per me Carolum Melanum ejusdem SS. D. N. Papæ, & Sanctiss. Inquisit. Cursorem.